

ПРАВДА

9 мая 1990 года

● Цветы ветерану. Фото М. Королева, Б. Чугунова и из архива «Правды».

Patřím k těm, kteří si myslí, že bez sovětského vojáka zarytého v zemi, čvachtajícího v krvi svých spolubojovníků, bojujícího bez výjimky do posledního náboje /ať vypráví vojáci wermachtu, kolikrát museli být odvoláni a na jejich místa nastoupily jednotky zbraní SS, aby se mohlo postoupit o pár kilometrů/, by Evropa dnes nebyla svobodná. Stalin s tím nemá nic společného. O tom jak se postupovalo proti těmto hrdinům po válce stačí si vzpomenout na vyprávění očitého svědka z dřevařských závodů v Šumperku, kde na louce před věznicí, kde byli soustředěni, byli nejprve podroběni přísné prohlídce do nitky a pak byli tito sovětští vojáci, jež přežili peklo zajetí, nahnáni do dobytčích vagonů, kde byli natěsnáni jako v krabičce zápalek, uzamčení a okénka

- u v n i t ě ř í s l a : pro průdch byla zatlučena latkami. Byl červenec a srpen roku 1945. V cílové stanici se často při otevření z vagonů vyvalila užtjen zapáchající beztvářá hmota. V.H.
1. Prof.dr.Ing.Milan Zelený: Proč jsem /opět/ v opozici?
 2. Ota U l ě: Zbytečné strachy
 3. Rudolf Ströbinger: Sen
 4. Major Jaroslav Zafouk /letec/ zemřel 1.března 1991
 5. Seznam předstevitelů Občanského hnutí

Předpokl.cena: 1,- Kčs NIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 ě í

Vydává: Vladimír Hajný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk řada: Marta Zemanová

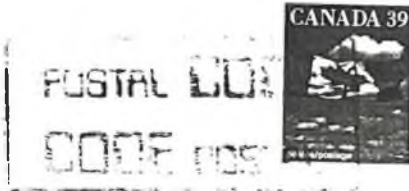
Uzávěrka: 5.5.1991

Pan
Vladimír HAJNÝ
Čsa 34. Šumperk
787 01. ČSFR.

* JAROSLAV ZAFOUK †
** 690 SAULES MONT BELVEDERE
* PIEDMONT TERREBONNE
(QUEBEC) JOR 1KO

Vyřizuje:
Ing. Jan Zafouk
2950. Cousineau
St. Laurent - Guebeq
H4K 1P2. Canada.

PAR AVION - AIR MAIL

Važený pane,
Otvírám tímto s Vámi korespondenci!
Dcera majora JAROSLAVA ZAFOUKA;
paní LINDA ZAFOUK-BUTLER / provdaná/
24 A Golf Avenue
Pointe Claire, Canada

mně laskavě předala Vaši korespondenci.

Mám tedy v ruce tyto dokumenty:

- Ad. 1. Vaš dopis, Okresnímu soudu Kolín ze dne 20. ledna 1991.
- Ad. 2. Dopis státního notářství Kolín: Značka Nsn-f 48/91, z 5.3.91.
- Ad. 3. Vaš dopis pro majora Jaroslava Zafouka, 690 Saules Mont Belvedere, Piedmont-Terrebonne, Quebec, JOR 1KO, Canada.
- Ad. 4. Vaš dopis pro JUDr. Jirí Nosek, Státní notář Kolín, 28023 Kolín ČSFR, ze dne 10. března 1991.
- Ad. 5. Výpis z rozsudku Čd.806/51, Okresní Prokuratury Kolín ze dne 11. května 1951.
- Ad. 6. Výpis z Pozemkové knihy: Sezn. výp.č. 601/91, Křečhoř, statek č.p. 6., Provedlo Státní Notářství Kolín dne 11. února 1991.
- Ad. 7. Výpis z Pozemkové knihy :Sezn.výp.č 602/91. Křečhoř, ze dne 11. února 1991.

SE SMUTKEM V SRDCI VÁM OZNAMUJI, ŽE MŮJ BRATR MAJOR JAROSLAVV ZAFOUK ZEMŘEL DNE 1.BŘEZNA 1991 V MOUNT SINAI HOSPITAL V MONTREALU NA PLICNÍ CANCER V 9. HODIN VEČER.

POHŘBEN JEST NA HŘBITOVĚ V ST. SAUVER PROVINC QUEBEC
DNE 6. BŘEZNA 1991.

Vaše dopisy a konkrétní zprávy jež očekával od Vás, jej již nezastihly ač je toužebně očekával, a předala mně je jeho dcera Linda Butler. Vzhledem k tomu, že ona již nezná česky psát, předala mně toto k vyřízení. Mně jako jeho bratra by zajímalo, jak jste se s ním seznámil? Od kdy a v jakém případě?

Od redakce:

K uctění pana majora mi dovoďte, vážení čtenáři, abych citoval z knihy Petra Radosty: Noci nad Německem, nakl.NADAS Praha, r.1990; str. 150: "Společný útěk s Bushellem byl Zafoukův čtvrtý pokus. V tyrolském táboře ho raději okamžitě přemístili do místní věznice, velitel si to osobně vyžádal, čehož Zafouk samozřejmě využil k dalšímu pokusu dostat se ze spáru nacistů. V tomto směru byl poručík Zafouk jedním z elitních zajatců, neboť se celkem sedmkrát pokusil o útěk. Ve známé pevnosti Colditz, kde byli drženi t.zv. "nepolepšitelní", byl prvním Čechoslovákem."

ZBYTEČNÉ STRACHY

„Slovo SOUDRUH pro nás zůstává něčím posvátným, nedovolíme, aby se někdo dotkl znárodněného majetku, dělníci by takovým ruce urazili!“ vyjádřil se bělovousý ex-Kalifornčan Ivan Sviták a obstarožní budovatelé trapně nepovedených zářných zítřků se mohli utleskat. Jenže Sviták, bývalý profesor a zkušební komisař marxismu-leninismu-stalinismu, je také dost srandista. Třeba to ale tentokrát doopravdy myslí vážně, jako svého času neméně vážně obhajoval, velice si pochvaloval šílenosti Maovy údajně kulturní revoluce, a ve svém interview v rudoprávní *Halo Sobotě* (25. srpna 1990) zněl ještě řízněji, než jeho bolševický zpovědník Vladimír Diviš.

V tom případě nutno se zapřemýšlet, kde jsou ti supi ve světě, kde člověk člověku vlkem, jen se na nás vrhnout. Dederonie nám poslouží příkladem. Tato industriální pýcha někdejšího tábora míru má celkem 8.000 průmyslových podniků, z nichž čtyři pětiny jsou ve stavu naprosté beznaděje.

Italský gigant Olivetti se tam jel podívat na své vyvlastněné majetky. „Kolik byste nám za ně dali?“ zeptali se vyvlastňovatelé.

Olivetti odpověděl, že za něco tak zhutovaného by nedal ani šesták.

„Tak my vám to dáme zadarmo,“ nabídli mluvčí prvního německého státu dělníků a rolníků.

Jenže ani zadarmo zkušená firma Olivetti nebrala.

The Wall Street Journal uveřejnil 14. listopadu 1990 dlouhé pojednání s titulem „Car-Culture Shock: To Western Industry, East Bloc Auto Market is Losing Some Luster“ — čili že představa o žádoucnosti východoevropských trhů ztrácí glanc. Zájemci se spěšně rozjeli po Autobahn naději a teď při seznamování s realitou rychle přibrzdí, zastavují a mnozí se už dávají na zpáteční cestu.

Eisenach, rodné město Johanna Sebastiany Bacha, je též někdejší bázi automobilky BMW. Za socialismu tam vyráběli Wartburgy způsobem, připomínajícím dobu Charlese Dickense: primitivními šroubováky a některé výrobní nástroje se improvizovaly ze zohýbaných věšáků. V době své největší výkonnosti tu 11.800 dělníků za den vyrobilo 200 automobilů. Porovnejme s Fordovou továrnou v Atlantě, stát Georgia: 2.500 dělníků za den vyrobí 1.048 vozů značky Taurus a Sable. Výkonnost některých japonských firem je ještě značnější. Experti od BMW přijeli z Mnichova na inspekci a došli k závěru, že vybavení a styl výroby je dnes zaostalejší než byl před 45 lety — tedy druh výkonu, který se může povést jen vědeckým socialistům. BMW rozhodlo od takových trhů se permanentně distancovat. Americký kolos General Motors (jeho evropská branže Opel) se nabídl, prozatím investovat sumičku 18 milionů dolarů. Louis R. Hughes, hlavní šéf u Opla, se vyjádřil, že patrně dojde k likvidaci, doslovnému vyradování oné průmyslové znárodněné nádhery, na kterou si nostalgici dělníci — vlastníci nenechají sáhnout. Prázdný pozemek se pak dá městu.

Japonci se stávají podílíky na výrobě v Maďarsku, nikoli v Polsku. Poláci si je drží od těla a dávají přednost Fiatu, firmě s největšími investičními zájmy. Míni v koprodukcí s Fabrykou Samochohodov Malolitražových vyrábět téměř čtvrt milionů vozů ročně. Zůstává otázkou, kolik se uskuteční: FSM se totiž právě řítí do bankrotu.

The Wall Street Journal charakterizuje Škodovku jako „patrně nejlepšího výrobce automobilů na východě“. Toto plus anulují různé minusy, zejména (dosavadní) právní nejistota, neschopnost vlády se rozhoupat, co vlastně chce a nakolik je ochotna investorům vyjít vstříc.

Investor není misionář, má zájem o profit a nemá důvod se kvůli tomu červnat, někomu omlouvat. Je ochoten riskovat svůj kapitál. Neučiní to v nepříznivém prostředí a půjde tam, kde bude příznivější.

V knížce *Bez Čedoku po Jižní Africe* (68 Publishers Toronto, 1988) mám interview s jedním Pražanem, jemuž kádrová skvrna zabránila věnovat se historii a poezii. Dostal se jen na průmyslovku, musel pak do průmyslu a po bratrské pancéřové pomoci v srpnu 1968 odpěchal do exilu. Podmínky v Jižní Africe nedovolily věnovat se jeho koníčkům a tak se z průmyslováka stal průmyslníkem, vlastníkem firmy Praga. Vyrábí ledadacos, například blatníky a nárazníky pro německé automobily Mercedes Benz a BMW. Teď po sametové změně usoudil, že by se pustil do podnikání v někdejší domovině. Však z Čech je to do Bavorska blíže než z Pretorie, a tedy by bylo i lacinější, a i ten český, jakkoliv již dnes lajdácký dělník by přece musel zastat aspoň tolik práce, kolik zastanou kádry z Bophutatswany, co teprve velmi nedávno vylezly z buše.

Leč nepořídil. Podcenil důkladnost nezájmu o poctivou práci, šokovala ho totalní nesolidnost lidí, s nimiž jednal — tedy zkušenost, kterou si ověřila již dlouhá řada někdejších zájemců. Že totiž svobodné podnikání je něco víc, než legálně povolený černý trh. Že závazek je závazek, který nutno *dodržet* a ne ho odhodit při první příležitosti uzavřít výhodnější kšeft s někým jiným. A z toho mála nikoliv nesolidních jedinců téměř nikdo není ochoten či i schopen něco konkrétně, definitivně, na místě rozhodnout. Inu, předlouhý je stín dědictví totalitní mentality.

Zpátky teď k oněm nostalgikům, jimž slova Svitákova zní sladce. Jde o druh uvažování, populárního mezi africkými, velmi pokrokovými, leč nepřiliš bystrými mysliteli. Paličácky se drží pradávne liché premisy, že bohatství jednoho je podmíněno chudobou druhého a naopak. Že mizerii Afriky zavinila prosperita Evropy.

Porovnejme prosperitu dnešního světa otevřeného Thajska s patetickou bídou v sousední Burmě, která se uzavřela, na zahraniční investory zanevřela, perfektně ochráněna před zahraničním hospodářským imperialismem. S výsledkem, že není co do huby, už ani rýže není.

K prosperitě se nelze dostat přerozdělováním již dosaženého, ale tvorbou toho, co ještě nemáme. S onou premisou zvanou zero — sum (čili buď já nebo ty můžeš mít, ale nikoliv my oba) je tedy něco v nepořádku. Daleko smysluplnější je úsloví *rising tide rises all the boats* — že zdvihající se hladina zdvihá všechny lodě, že mohou být vítězové, aniž by muselo být poražených.

Lze si ovšem též onu národní kocábku navrtat, rozkolébat, překotit, neveslovat, vesla odhodit. Každopádně plavba to bude nepoklidná. Zahraniční odborníci vyjadřují názor, že ekonomie, tolik zbídačené jako ty východoevropské, budou ke své modernizaci potřebovat takovou řadu fondů, jež mají jen šejkové, sedící na olejem prosáklém písku. A ti ale teď mají jiné starosti.

Ota Ulč

MAZDA

Sen

Byl to takový hezký, hřejivý pocit. Moc hezký...

Konečně! Češi a Slováci se dohodli, že zůstanou v jedné republice, rovnoprávní nejen v požadavcích, ale i v povinnostech.

Moravané již nepronášeli hesla, že nejsou Češi, ale hrdě se hlásili k občanství československému, při čemž Morava samozřejmě měla svou svébytnost a Slezsko se necítilo být odštěpené.

A ta federální vláda! Po chvályhodném vzoru Pavla Kohouta, že ten, kdo se — být v mládí a nezkušený — dopustil vážných politických omylů, by v obnoveném demokratickém státě neměl zastávat vysoké funkce, odešla řada ministrů na zasloužený odpočinek. A lidé jim byli vděční za vše co vykonali.

Řady poslanců federálního shromáždění i národních rad prořídly. Nejen, že odešli skutečně a právně usvědčení spolupracovníci Státní bezpečnosti. Odešli i byvní funkcionáři KSČ tajemníci ČSM, nejruznějších komunistických organizací a lidové armády. Místo nich přišli do těchto orgánů moci a demokracie mladí, minulostí nezatížení poslanci, přesvědčení demokraté. A vůbec neřeklo, že ten či onen se hlásil k levici, ten jiný měl zase názory konzervativní, pravicové.

A televize a Čs. tisková kancelář? Tak, jak se sluší a patří, byly otevřeny pro všechny. Nebyl to stát, nýbrž správní rady, které nad nimi měly jakýsi dohled, aby se nezpronevěřily tomu, co se od demokratických hromadných sdělovacích prostředků očekává.

Lidi na ulici sice nezářili jenom úsměvy — dědictví více než čtyřiceti let komunistické totality nelze překonat přes noc, ale byli optimisté. Věřili, že to dříve či později snad dříve — půjde zase nahoru... Bylo to hezké. Moc hezké...

A pak? Pak někdo pod okny vykřikl „Aprill!“

Byl 1. duben — den, kdy se vyvádí „aprilé“.

A bylo po snu. Moc hezkém....

Nebo se snad přece jen dočkáme?

R. Ströbinger

Nelze snad ani popsat opojnou radost exulanta, který se po 25 letech dozví o pádu komunistické vlády a o možnosti návratu domů. Nelze popsat absurditu zklamání člověka, který se po plných čtyřiceti letech opozice octne již po dvou měsících kýženého "návratu" - opět v opozici.

Proč jsem v opozici?

Především nejde o opozici dobrovolnou. Můj původní instinkt byl prostý: člověk, který strávil čtvrt století ve stalinismu a čtvrt století v USA se již otrkal a leccemus přiučil - chápe, že je třeba pomoci, své zkušenosti sdílet a zúčastnit se. V opozici jsem se prostě octl, i přes snahu pomoci. Snažím se jistě o něco jiného než představitelé tohoto státu. Svým národem si zatím tak jistý nejsem.

Proč tedy?

Protože uráží a bolí, když ti, před kterými jsem v roce 1967 utíkal, jsou i dnes vysokými úředníky v řídicím aparátě tohoto státu.

Komunisté jsou i nadále jmenováni do vysokých vládních a diplomatických postů, bez ohledu na citění občanů i exulantů, bez ohledu na kvalifikaci. Komunisté, kteří profesionálně pomáhali "budovat" padesátá a šedesátá léta nikomu nevadí; podnikatelé, "jézdečáci", inženýři a prodavači, kteří byli komunisty, vadí všem. Ve všech civilizovaných zemích se politické přestupky a zločiny řeší a trestají "odshora" - nikdy ne "odzdola". Prostě.

Protože bývalí komunisté tato absurdní jmenování do funkcí ne-

odmítají, a za svou minulost se neomlouvají, ale spíše stranickou příslušnost rychle mění, zapírají či zakrývají. Směšné, zbytečné a nesmyslné: značka "bez stranické příslušnosti" pak prostě označuje bývalého komunistu. Nikdo neunikne spravedlivému soudu dějin.

Protože jsou urážlivé a ponižující obrazy a fotografie dosud živých pánů s knírky, kteří na

patí bulvárníci, anebo nejhorší z nejhorších, "ti, kteří za socialismu kradli". Jestliže s někým nesouhlasíme, je třeba vysvětlit činy, ne je symbolicky vylepovat po nových sloupech.

Protože nemám rád ty obrovité "placky" na klopách bývalých komunistů: jde z nich strach a nejsou ani vkusné.

Protože jsem přesvědčen, že obětí a utahování opasků již bylo dost. Neexistuje totiž žádná teorie, která by zdůvodnila, proč po bídě musí na lidi přijít bída ještě větší, anebo jak bohatství lze dosáhnout rychleji radikální pauperizací. Není takové teorie.

Jsem přesvědčen, že šoky a slinění mohou být za určitých podmínek vhodné pro omezenou experimentaci s krysmi či psy, ale jsou zcela nevhodné a nedůstojné lidí, rodin a jejich dětí.

Protože představitelé státu nemluví o lidech, ale o sazbách, procentech a kvótách. Navíc se tomu říká ekonomie a mnozí se pod to podepisují.

Je mi až stydno za mocné, kteří veřejně předepisují hořké kapky utrpení a ponížení - pro lidi zcela bezmocné. Je mi stydno i za ty bezmocné, kteří tyto arogantní předpisy mocných přijímají s ovčí pasivitou stoiků.

Protože stát, který nám veškeré "vlastnictví" prostě zkonfiskoval či ukradl a kterému tedy legitimně nic nepatří, nám to nyní chce prodávat zpět v aukcích za hotové či vyměňovat za kupóny. My všichni, zaměstnanci i občané, jsme tyto statky zaplatili již mno-

Proč jsem (opět) v opozici?

PROF. DR. ING. MILAN ZELENÝ

mně civí z průčelí budov, výkladních skříní, poštovních známek, zdí kanceláří a televizních obrazovek. Už jsem se s tím vícekrát setkal, téměř si na to zvykl, ale stále se toho bojím.

Protože nemám rád, když se zapírá, popírá, zkresluje a upravuje. Tajnůstkářství, polopravdy, nepravdy a skoropravdy mohou být funkční pouze na socialistickém tržišti, ne však ve věcech demokracie.

Lidem se musí říkat pravda. Lidem se nesmí zamlčovat pravda. Lidé se nesmí manipulovat. Lidé se musí zúčastnit a podílet. Proč? Protože to jsou lidské bytosti.

Protože oficiální nálepky, přívzviska a nadávky do demokracie nepatří. Lidé, kteří se státní propagandou nesouhlasí přece nejsou fašisté, bolševici, staré struktury, temné žilky, extrémisté, šaškové či pravičáci. Lidé nejsou ani židozедnáři, levičáci, psycho-

jako kritéria kvalifikace, v přímou demokracii; v zaměstnanecké spolupodnikání, spoluvlastnictví a spolupráci ve smyslu Tomáše Bati; v maximální nezávislost na státu, zahraničních půjčkách a ministerských dekretch; v podnikatelskou svobodu a autonomii jedinců i podniků; v moderní podnikové řízení a v ženy a děti jako podstatu tohoto státu.

Octl jsem se v opozici, protože jsem nemohl ani pochopit ani přijmout papírové makléřství a spekulantství s bídou; papírové podnikání státu; novou byrokracii a politický centralismus; hry na demokracii, hry na tržní hospodářství, hry na pravici a levici; konečné vyvlastnění zaměstnanců do trvalého stavu námezdní síly; posílení

mnohopolů a nomenklatury "liberalizací" cen a jejich zvlastnění dražbami za hotové; kritéria bezúhonnosti; pokrokování na náměstích na sebemenší povel z OF centra; státní intervenci či kontrolu ve sdělovacích prostředcích; zneužívání lidské neinformovanosti a neznalosti a jakýkoliv "návrat" kamkoliv.

* * *

hokrát: nízkými platy, vysokými daněmi, zničeným zdravím, zničenou myslí a zničenými životy posledních čtyřiceti let. Komu tedy platíme? Za co? A proč?

Nepovažují za morální, že ti, kteří za své statky již mnohokrát zaplatili, nedostanou nic a zůstanou námezdní silou, zatímco ti, kterým již zapláceno bylo a kteří potřebnými balíky hotovosti disponují, získají nyní vše a zřejmě na věčné časy. To, že si stát i nadále ponechává procenta v této neřestnosti, lze již považovat za tragédii řeckých proporcí. Nová ústava, bude-li za něco stát, bude muset prohlásit historické reformy 1990-91 za protiústavní. Kdo dnes přejímá zodpovědnost?

Protože se vytváření státních akciových společností, kontrole podniků státem, státní intervenci a státnímu podnikání i nadále říká "de-etatizace".

Protože bylo státním monopolům, státním podnikům a státním akciovým společnostem umožněno volné určování cen a i nadále se tomu říká "liberalizace".

Protože se snažíme odstraňovat deformace cen tak, že nové ceny ještě více deformují ukvapeně "zliberalizované" ceny zboží. Deformace mezd se v tržním hospodářství nesmí oddělovat od deformace cen. Ztráta motivace zaměstnanců je mnohem větším nebezpečím než státem vytvářená inflace.

Protože se "privatizací" v ČSFR nerozumí zesoukromění, ale masové zveřejnění státního vlastnictví, pod státní kontrolou a za státní účasti.

Protože "Škodovka", která byla až dodnes symbolem naší zašlé slávy a zbývajícímu umu, bude vbrzku 70 procent Volkswagen, 30 procent stát a 100 procent námezdní pracovní síla. **Protože**

jsme nepochopili batismus a urazili továrníka Bařu, kterého nám závidí celý svět. Protože představitelé stále ničí, rozbíjejí, rozdělují, parcelují, rozdávají a rozprodávají, co jim nepatří.

Protože jsem již unaven z koordináčnických center, které nikdo nekoordinuje a které se staly centry lidí neschopných, nekvalifikovaných a závistivých. Jejich kádrování, čistky, fízlovské dotazníky, plakátování a vykazování "aktivity" mi připomínají rudé buňky let třicátých a mládežnické fanatiky let padesátých. Atmosféra strachu, vyhrožování a dogmatické sebejistoty v sebepřavdě jsou stejné - a stejně ponižující.

Protože se bývalí komunisté, klasičtí populisté a novodobí etatisté prohlašují za pravičáky a konzervativce, zatímco pravičáci a konzervativci jsou oficiálně nazýváni fašisty, nacisty a extrémisty, jako jsou i bývalí političtí vězňové a nezávislí novináři. Proč je jakýkoliv nesouhlas či vystoupení proti bývalým komunistům, fóristům či ministerským ekonomům okamžitě označen za podvrh StB, za bolševismus, anebo za práci "starých struktur"?

Protože ČSFR dnes "vedou" li-

když tito přijdou a chtějí investovat či radit, tak je ponížíme, vyženeme a ještě pomluvíme.

Protože "Co Čech, to muzikant" může být sice pěkná tradice, ale "Co Zappy prezidentským radcem přes zahraniční investice v ČSFR - i přes podstatné decibely rockové skupiny "Kapitán Hovězí srdce" - představuje pochybné politické rozhodnutí. Zappova kvalifikace je nesmyslná pro cokoli v a kdekoli, ale nemůže znamenat vůbec nic v zemi, která by chtěla případně přejít na tržní hospodářství.

Protože vysocí představitelé ČSFR euforicky "radili" Kongresu USA, že Československu lze nejlépe pomoci tím, že USA pomůže Gorbačovovi - což se také stalo, i přes přání většiny prostých ruských lidí. Západ je však schopen své chyby napravovat, představitelé ČSFR ne.

Pokrač. na str. 5

dé, kteří vášnivě a náruživě dělají, co neumí a co umí, nedělají vůbec. Jde strach z ševců, kteří se nedrží svého kopyta.

Protože jsem přesvědčen, že komunistická doba symbolů a metafor, cedulí, uniforem, beraniček, medailí, znaků, vyznamenání, bavoráků, doprovodných družin, pompéznosti, papírových spekulací, názvů, jmen titulů a prázdných slov se neměla nikdy obnovit. Jelikož však již nastala, měla by nyní být, co nejdříve vystřídána érou činů, práce, vzdělávání, respektování druhých, pravdy, podnikání, podnikatelství a podnikavosti - za demokratické účasti všech čs. občanů.

Protože jsme si dosud nevyjasnili vztah k zahraničí. Chtěli jsme měnit svět a jeho instituce, ale doma jsme si ani minimální pořádek udělat neuměli. Poslali jsme vojáky tam, kam jsme nemuseli, ale kde je gesta opravdu třeba, jako v Pobaltí, tam nepošleme ani ministra zahraničí. Tleskáme, když americký prezident nazve bývalého komunistu hrdinou, místo abychom jej vyvedli z bludu.

Protože si zveme a vítáme zahraniční investory a poradce, ale

Hodnotu lidí lze nejlépe posoudit podle jejich známých a přátel, podle lidí, kterými se obklopují.

Protože tzv. "reforma" není věcí občanů, parlamentu a zvolených odborníků, ale výlučnou politikou linií, prosazovanou malou, politicky totalitní skupinkou. Reforma je vnucována ministerskými dekrety shora, nevyrůstá z podnikové a obecní iniciativy zdola, a je tedy odsouzena k zániku tak, jako perestrojka a glasnost.

Protože se otevřeně zneužívá manifestní zmatenosti, neinformovanosti, nezkušenosti a bezprogramovosti "jednotlivé" a "v zákrytu voličů" parlamentní většiny.

Octl jsem se tedy v opozici, protože jsem vyjádřil otevřeně důvěru v hodnoty křesťanství; v samosprávu republiky, zemí, obcí, podniků, rodin i jedinců; v soukromé (ne veřejné) vlastnictví; ve vzdělání, schopnosti a zkušenosti

Svědomí

(»NAŠE HLASY«)

Nezávislý čtrnáctideník
31. března 1991

SEZNAM PŘEDSTAVITELŮ Občanského hnutí

Předsednictvo Přípravného výboru Občanského hnutí: Dagmar Burešová, Milada Mašatová, Jiří Dienstbier, Petr Pithart, Pavel Rychetský, Ivan Rynda, Petr Kučera

Tajemník PPV OH: Lubor Kinšt

Vedoucí komisi: Josef Vavroušek (Programová komise); Květoslava Kořínková (Hospodářská komise); Václav Žák (Komise pro Stanovy); Vladimír Železný (Volební komise, pro Image OH)

Kolegium OH: K.Kořínková, D.Burešová, M.Mašatová, J.Dienstbier, P.Rychetský, J.Nezvai, P.Pithart, J.Vavroušek, F.Vlasák, M.Bojar, M.Horálek, T.Sokol, K.Špaček, J.Vrba, P.Kučera, I.Rynda, L.Kinšt, Z.Jičínský, M.Bursík, L.Prudký, V.Železný

Členové KV OF za OH: Jiří Soukup, Martin Bursík

Seznam ministrů, členů OH: K. Kořínková, D. Burešová, J. Dienstbier, P. Rychetský, J. Nezvai, P. Pithart, J. Vavroušek, F. Vlasák, M. Bojar, M. Horálek, T. Sokol, K. Špaček, J. Vrba, V. Valeš, L. Dobrovský, P. Miller, M. Lukeš, V. Štěpová, L. Richter.

Seznam poslanců OH v ČNR: P. Pospíšil (StČ), F. Nerad (ZČ), M. Bursík (PR), K. Kříž (StČ), M. Vorlová (SM), J. Květ (JČ), H. Chromý (StČ), V. Dohnal (VČ), P. Kraus (ZČ), Z. Kotrlý (SM), L. Danneberg (StČ), P. Kozánek (JM), D. Kolářová (PR), J. Stibic (VČ), S. Zajíček (JM), I. Svobodová (StČ), J. Ryšlínková (ZČ), V. Povolný (StČ), W. Piverka (PR), V. Šplíchal (VČ), V. Šuman (StČ), J. Šebor (ZČ), P. Havlovič (ZČ), R. Bereza (SM), K. Holomek (JM), Z. Bárta (StČ), V. Žák (VČ), J. Vondráček (VČ), J. Kalfus (StČ), K. Pecháček (JČ), V. Laštůvka (StČ), Z. Máca (JČ), V. Čulíková (SM), V. Preclík (VČ).

Seznam poslanců OH ve FS: D. Branná (SM), S. Chýlek (VČ), J. Dienstbier ml. (StČ), K. Ježek (ZČ), P. Jégl (PR), J. Kačer (PR), P. Kučera (VČ), J. Musílek (VČ), D. Němcová (SM), I. Rynda (ZČ), P. Scukup (VČ), R. Šormová (JČ), S. Tarhovská (SM), L. Vrchovecký (SM), M. Čejková (SČ), P. Janča (JM), J. Doksanský (PR), V. Mikan (VČ), V. Valtr (SM), M. Zeman (StČ), V. Humpál (VČ), Z. Jičínský (VČ)

Pro zlepšení komunikace mezi OH zveřejňujeme znovu přesná spojení na Koordinační centrum Občanského hnutí v Praze

adresa KC OH: Jungmannovo nám. č.9, 110 00 Praha 1, telefon ústředna: 236 91 12

Tajemník předsednictva Přípravného výboru OH: **Lubor Kinšt**, tel: 236 96 62, fax: 236 95 54

Vedoucí KC OH: **Libor Prudký**, tel: 236 11 45, fax: 236 95 54

Asistentka vedoucího KC OH: **Kristina Taberyová**, tel: 236 11 45, fax: 236 95 54

Sekretariát KC OH: **Jindra Zemanová** - vedoucí sekretariátu, tel: 236 96 62, fax: 236 95 54

(zajišťuje sněmy, VPS); **Jana Matějková** (přípravné výbory), tel: 236 96 62, 236 95 34, fax: 236 95 54

Vedoucí organizační sekce: **Jiří Sova**, tel: 236 95 06, fax: 236 96 02

Tomáš Juřica - zajišťuje adresář, tel: 236 95 06, fax: 236 96 02

Miloš Rybáček - zajišťuje výjezdy poslanců FS a ČNR na okresní sněmy, tel: jako sekretariát OH

Tiskový mluvčí: **Vladimír Železný**, tel: 236 95 14, fax: 236 96 50

Tiskové odd: **Jana Jelínková, Olga Hulslová**, tel: 236 99 32, fax: 236 96 50

Výpočetní středisko: vedoucí **Jaroslav Borecký**, tel: 236 91 12 l. 260, 259

Alena Jullšová, tel: dtto

Zahraniční kontakty: **Josef Jánský**, tel: 239 91 79, fax: 236 96 02

Hospodaření: **Mirka Pěvrátlová**, tel: 236 95 06, fax: 236 96 02

Redakce inFóra: **Michaela Učňová**, tel: 236 95 34, fax: 236 95 54

OZNÁMENÍ

Pracovníci KC OH srdečně blahopřejí svému milému Liborovi Prudkému vše nejlepší k x-tým narozeninám !!!